



Alavere kooli leht
MÄGRA-MIKU
POSTIPAUN

3.06.2011

nr 4 2010/2011. õa

ÜHEKSANDIKE ERINUMBER

ME LENDAME

Reelika Virma

Me lendame
kõik erinevates suundades
oma tuleviku poole
Me lendame

Mõned meist lendavad kõrgel
teised madalamal,
aga ikkagi lendavad.

Ka siis, kui tiivad on väsinud
ja enam ei jõua,
me ei anna alla, vaid
lendame edasi

Kui mõni meist peatubki,
et natuke puhata
ei ole ta teistest halvem.
Tuleviku üle mõtlemine
on lubatud.

Me oleme üks pesakond
ning lendame koos oma
pisikesest ja mõnusast
pesast välja.



LUGUPEETUD ÜHEKSANDA KLASSI ÕPILASED!

Kirjutan teile teist korda. Võib-olla ehk mäletad 2006. aasta 31. maid, kui lõpetasid neljanda klassi. Mina olen küll meie „Tähekillud” alles hoidnud, sest sinna sai kokku köidetud kõik mõtisklused, mida siis vajalikuks pidasin ning väärtused, mis on minu jaoks endiselt tähtsad. Praegu peaksin kirjutama kaks kirja, sest kõik teist ei vaja minu „mõttetuid” heietusi. Sellest olen isegi mina üheksa aasta jooksul aru saanud. Inimene valibki ise oma tee ja kui ta sealjuures loobub nõuannetest, siis on see ainult tema otsus ning edaspidine vastutus. „Kui tahad näha midagi uut, siis vali tuttav rada,” on öelnud loodusemees Fred Jüssi. Ja seepärast ei tahagi ma teile rohkemat öelda, kui et käige mõttes



läbi kõik need üheksa aastat. Mida Sa siis märkad? Selle mõtterännakuga võid alustada kohe või aastaid hiljem, kui tunned, et nüüd on õige aeg. Ainsaks tingimuseks sealjuures olgu ausus ning avatud hing.

Teie kunagise õpetajana ei saa ma teid ilma ülesandeid andmata teele saata ja alljärgnev lõik on teile elu kodutööks. Mõtiskle, missugused mustrid on just Sinu ümber, kuidas nad on tekkinud, missuguseid mustreid Sina tekitad või võiksid tekitada...

MUSTRID MINU SEINAS

Aastaringid eemalt ei paista, on ainult palgiotsad seinas. Tare seinas, aida seinas, lauda seinas, sauna seinas, kõik kenasti ristnurgas. Astud lähemale, seletab silm enamat, vaatad päris ligidalt, näed lugusid.

Mõni lugu on algusest peale lihtne ja selge: õnnelik lapsepõlv omasuguste keskel mõnel mõnusal põndakul, siis vähe paremaid ja halvemaid aegu nagu elus ikka, ja nii aina edasi kuni uue elu alguseni hoone seinas. On sealsamas muidugi ka teistsuguseid saatusi. Võiks ju arvata, et mitte väga teistsuguseid, sest eks need palgid ole ikka enam-vähem ühel ajal ja samast metsast lõigatud, aga midagi ometi juhtus. Jänes näris noort puud. Sokk sügas sarvedega. Karu küünistas. Keegi äigas kirvega. Metsas lõhkes mürsk.

/.../

Elad, ja su ümber mühab inimlaas täis salapäraseid laanesõnajalgu ja lapsemeelseid laanelilli. Inimesed nagu puud. Ühed seisavad

väärikalt ja kindlalt, teised üksteist hõõrumas ja krigisemas, kui vähegi tuult tõstab. Mõni murdub tormis, mõni kõduneb jalal, mõni vajub ristiks teistele kaela, sest mis sa teed, kui juured põdurad ja pinnas vilets. Mõnel ent, jumal paraku, vamm ladvas, nagu ütles kord saarlane oma sõgeda naabri kohta. Aga kui laande jõuab saamees, siis muutub kõik. Ja saamees jõuab,

ja koos saamehega kadu. Pärast saameest pole laant ega lugusid, sest palju neid laanepuid siis seina satub jutustama ligidalt vaatajale hiljem oma tumma lugu. Või paljudest neid inimesigi leida on, kel võõraste lugudega asja, mis sest, et teiste lood on õigupoolest mustrid minu seinas.

Katkend Fred Jüssi raamatust „MAAILMA MÕTE“

Harjuge vaatama, nägema, kuulama ja kuulma ning kõike ümbritsevat hoidma. Mida ei suutnud mina, seda teeb aeg.

Soovin teile edu eksamitel, selget sihti silme ees, töökust ning unistuste täitumist!

Õpetaja Helle

NIISUGUSED NAD ON – MEIE TÄNAVUSED LÕPETAJAD

Elvar on tark, suure teadmistepagasiga ja laia silmaringiga. Ta saaks koolis palju paremini hakkama, kui viitsiks ka õppida. Kui jätta kõrvale asjaolu, et ta on vandenõuteoreetik, kes süüdistab kõiges valitsust, täpsemalt Ansipit ja Savisaart, siis pole väga viga. Kogu aeg naeratus näol. Elvar on vaikne, jalkafänn, mõnikord lapsik. Ei suuda elada ilma telefonita. Kuna Elvaril napib huumorimeelt, saab tema kulul tihti nalja.



Aleksandr on tore, kuid vahel räägib liiga palju. Aitab hädast välja, kui vaja. Ta on väga tark, aga paraku ka äärmiselt laisk ja ei oska oma tarkust kasutada. Vahepeal käitub ebameeldivalt, selles mõttes võiks ennast muuta, oleks normaalsem. Parema käitumise korral oleksid ka tema hinded paremad. Aleksandr on ka paras naljamees.



Kerli on meie klassi rõõmupall – ainult naeraks. Mõnikord on see pidev naermine ka tüütu. Väga tark ja andekas tüüp. Ta on sõbralik ja abivalmis, aga armastab ka streikida. Kerli on ka spordis ja käsitöös väga tugev tegija. Selle viimase asjaolu tõttu saab temast kunagi väga hea vanaema.



Tanel on üks normaalsemaid poisse meie klassis, aga ta ei viitsi õppida ja jätab asjad viimasele



minutile. Koos Kaarliga teevad nad tundides palju nalja, naera nii, et pisarad silmis. Ta võib tundides ka imelikke hääli teha või siis lihtsalt magab. Tanel on mõjukas, oskab suhelda ja inimesi maha rahustada. Ta on ka sportlik, paras korvpallifriik. Tanel on ka inimene, kellel alati kuskilt midagi valutab. Tal on nunnud lokid.

Carmen on hästi sõbralik, abivalmis, rõõmus ja kõige pisem. Ta ongi meie pesamuna. Carmeniga saab alati nalja. Meil on nii palju häid mälestusi, mis meenutades naerma ajavad. Carmen on vahel liiga tagasihoidlik. Meie klaverivirtuoos, silmatera, naerulind.



Kalli on meie klassi blondiinike, kes leiutab muudkui uusi blondinalju. Alati abivalmis ja rõõmsameelne, meie klassi päike. Kalli on ääretult positiivne inimene, armastab naerda. Kalli on vaikne, nutikas ja tark ning ainult õpib, sest on väga kohusetundlik. Ta on ka alati hästi huvitavalt riides.



Kaarel on inimene, kes paneb sind alati naerma või räägib midagi toredat, kui tuju kehv on. Ta on sõbralik, viisakas, töökas, armas. Kaarel on vist ainuke poiss, kes rohkem oma klassiõdedega suhtleb, aga see on ainult hea. Ta on hull sportlane, aga ka nupp nokib hästi.



Kaarel on hea suhtleja, natuke ülbe. Kaarliga on alati head nalja saanud ja koos igasuguseid asju ette võetud.

Joosep Oskar on tark ja laia silmaringiga, aga ta ei viitsi õppida. Ta on viisakas, vaikne ja tasakaalukas, kuigi mõnikord võib ta ka ääretult kergesti ärrituda. Joosep on väga pikk ja laisk, karvane. Ruunifriik. Joosep oskab inimesi mõjutada. Ta ei lobise palju, räägib asjalikku juttu, hea huumorisoonega. Austab rokkmuusikat. Vaga vesi, sügav põhi.



Pavel hoolitseb alati, et meie kõhud täis oleksid. Tal on väga palju raha. Pavel valetab igasuguseid asju kokku ja näeb välja nagu ehtne maffiaboss – lühike ja lai. Ta on paras naljavend, suur lobamokk ja laiskvorst. Lahke ja heasüdamlik poiss.



Allar saadab pidevalt midagi jaburat korda, mis on vahel väga naljakas. Meie väike pojake, kes paneb oma naeruga kõik teisedki naerma. Samas võib ta lapsiku ja rumala käitumisega tuju hoopis ära nullida. Allar on laisk, ei viitsi õppida ning ei käitu ka just eeskujulikult. Käitub nagu kaak, aga tegelikult on sõbralik ja nutikas poiss. Allarit teavad kõik, populaarne vend.



Reelika on meie klassi põhiline viieline. Ta on väga tubli õppija, kes laulab ka hästi ja armastab sporti. Reelika on tark ja kohusetundlik, abivalmis. Ta korraldab kõik, mis vaja. Reelika peale saab alati loota. Ta on sõbralik ja tore. Võib-olla mureseb ta liiga palju igasuguste väikeste asjade pärast.

HEA 9. KLASS!

Viis aastat tagasi sain Teie klassijuhatajaks. Ilmselt see Teile ei meeldinud, sest olin ju ka koolijuhataja. Hiljem olen mõistnud, et meievahelist distantssi ongi põhjustanud eelkõige see asjaolu.

Viie aasta vältel olen Teie üle rõõmu tundnud. Siis, kui olete vahvalt esinenud või muul moel tegusad olnud. Poiste üle olen rõõmustanud, kui mõni õpetaja on pärast tundi öelnud, et ei tea, mis nendega täna lahti oli, et nad nii normaalsed olid. Tüdrukute üle olen rõõmustanud veerandi lõpus tunnistustele häid hindeid kirjutades. Vaieldamatult olen kõige rohkem rõõmustanud hetkedel, kui kõneks mõni üldinimlik teema ja olen leidnud Teie hulgast mõttekaaslasi. See on andnud lootust.

Viiele aastale tagasi mõeldes tuleb tunnistada, et kõik Teile ja vanematega toimunud arenguestlused on olnud meeldivad. Vaatamata sellele, et oleme üsna erinevate väärtushinnangutega. On hea, et oleme suutnud üksteist respektierida ja näha oma „minast“ ja antud ajahetkest kaugemale. Vähemalt nii mulle tundub.

Olen Teile teatud mõttes tänulik ka asetleidnud probleemide eest! Saadud pedagoogiline kogemus on mind õpetajana karastanud ja inimesena mõtlema pannud asjadele, millest olen end säästa püüdnud.

Ma soovin väga, et tunneksite end uues koolis hästi. Et leiaksite kaaslasi, miks mitte uusi sõpru. Ja et te ei häbeneks olla seltsivad ja head!

Teie klassijuhataja Renna Reisi

MÕNI KÜSIMUS LÕPETAJATELE

1. Meenuta, kuidas Sa end päris esimesel koolipäeval tundsid.

Reelika: Mäletan veel päris hästi, et oma esimesel koolipäeval olin ärevil ja õnnelik, et juba kooli saan. Tahtsin juba siis ennast tõestada. Mäletan, et aktusel uhkelt hümnikaasa laulsin. Või vähemalt proovisin.

Kalli: Kindlasti oli see uus ja huvitav kogemus. Mäletan, et saime helkuri, limonaadi ja palju komme, mis tegi tuju heaks. Kõik tundusid nii suured ja karmid, et hoidsin heaga neist eemale.

Carmen: Esimest koolipäeva väga ei mäleta, kuid päris hirmus oli küll.

Kerli: Esimesel koolipäeval ma ei olnud väga närvis, kuid väike ärevus oli küll sees, kuna ei teadnud täpselt, mida ma tegema pean. Ma ootasin väga õpetajaga kohtumist ja tahtsin näha oma uut klassiruumi. Klassis jagati igaühele kommi, helkureid ja päevik, kuhu tahtsin kohe hakata sisse kirjutama. Ma nii ootasin juba uut päeva, mil õppima saaks hakata.

Pavel: Ma ei oska öelda, kuidas ma end tundsin. Arvan, et olin elevil ja natuke närvis uue keskkonna pärast.

Elvar: Ma olin väga õnnelik ja elevil, kui sain koolimajja sisse.

Joosep: Midagi suurt Alavere esimesest päevast ei mäleta, kooli sisenedes vist mõtlesin, et mitu korda umbes ma pean sellest peauksest läbi käima järgmise viie aasta jooksul.

Tanel: Tundsin elevust ja põnevust, et ma nüüd lähen kooli ja saan targaks jne.

Kaarel: Tundsin end sellises suures majas suurte inimeste kõrval väikese putukana.

2. Millest või kellest hakkad Alavere koolist lahkudes puudust tundma?

Reelika: Kindlasti hakkab puudust tundma kõikidest õpetajatest ja sellest hubasest tundest siin koolis. Muidugi ka heast söögist, seda ei saa mainimata jätta.

Kalli: Suurepärasest söögist, aitäh kokatädid! Arvan, et hakkab igatsema seda kodust tunit, mida suures koolis ei ole.

Carmen: Koolitoit on super nämma,

sellest hakkab puudust tundma. Muidugi ka klassikaaslastest, sest tegelikult on nad kõik väga lähedad inimesed. Ja Alaveres on toredad õpetajad ka.

Kerli: Ma hakkab kõige rohkem puudust tundma kõikidest inimestest, kes jäävad maha ja on mulle alati toeks olnud. Nii tore on nendega olnud kõik need üheksa aastat.

Pavel: Hakkab puudust tundma enda klassikaaslastest ja oma sõpradest siin koolis, aga selle üle pole vaja muretseda, kuna uued sõbrad tulevad järgmises koolis ka.

Elvar: Ma hakkab puudust tundma abivalmis õpetajatest.

Joosep: Kindlasti teatud õpetajatest, kes on teinud kõik, et me ikka kooli ära lõpetaks. Meile kõigile on ju sada korda peale loetud, et kui edasi lähete, ei jookse teil enam keegi veerandihinnetega sabas. Veel loomulikult inimestest, kes minust kooli maha jäävad, mõni sõber madalamast klassist näiteks, ja üldse kogu seda väikese kooli tunit.

Tanel: Arvan, et veidi õpetajatest ja klassikaaslastest, nendega on ikka päris pikka aega koos olnud.

Kaarel: Hakkab puudust tundma koolimaja väiksusest ja hubasusest.

3. Meenuta Alavere kooli päevilt naljakaid juhtumeid.

Reelika: Neid naljakaid juhtumeid on kindlasti väga palju, aga ühtegi kindlat ei kerki nagu esile. Seda ma tean öelda, et pidevalt saab mõnes tunnis nii naerda, et pisarad silmas.

Kalli: Algklassides Pavel viskas mandariini lakke, millest tekkis suur ja kole kollane laik. Sel õppeaastal lammutasid poisid muusikaklassi kraanikaussi ja toimus meie inglise keele näidend, kus meil läksid sõnad meelest ja kõik tundus nii naljakas. Pidime laua all joonistama, tänu millele kustukummi sodi lendas näkku.

Carmen: Nalja on Alavere koolis väga palju saanud. Esimene naljakas juhtum,

mis meelde tuleb, on vist see, kui Pavel mandariini lakke kinni viskas. See oli algklassides.

Kerli: Naljakaid juhtumeid on ikka väga palju olnud ja naerda on saanud nii, et järgmisel päeval kõhulihased valutavad. Neljandas klassis oli meil klassiõhtu ja me mõtlesime Carmeniga, et meil on vaja sinna saatjaid ning otsustasime, et me mõlemad võtame ühe poisi. Mina kutsusin Joel Kasparit ja Carmen kutsus Kaarli. Me ajasime neid poisse ikka pikalt taga, et nad nõus oleksid. Lõpuks saime nad enda kõrvale istuma ja ma panin korraks oma pea Kaspari õla peale ning samal hetkel vaatas korraks meie klassijuhataja imeliku näoga ja seda ei saanud ma enam korrata.

Joosep: Eks neid on olnud palju, mõni viisakam, mõni vähem. Konkreetselt oskan võib-olla ainult välja tuua meie klassi improviseeritud näidendi inglise keeles, mis oli vägagi kummaline. Seda vist mäletavad ka enamus, vähemalt sellest õppeaastast.

Tanel: Ükskord olid tööõpetuse klassi juures mingid juhtmed lahtiste otstega ja Pavel teeskles, et ta pani need kokku. Ma arvasin, et ta tegigi seda ja midagi ei juhtunud. Mina, loll, proovisin ka, panin need juhtmed kokku ja käis selline pirakas mürts ja sädemeid lendas igale poole. Sai jälle natuke naerda.

Kaarel: Mäletan eelmiste 9. klasside veesõdasid, mis on alati väga naljakad olnud.

4. Kas keegi Alavere kooli lõpetajatest on Sulle eeskujuks olnud?

Reelika: Kindlat eeskuju pole olnud.

Kalli: Me õpime teiste vigadest, et ise vigu ära hoida. Järelikult on mulle keegi eeskujuks olnud.

Carmen: Kõik lõpetajad on.

Kerli: Kindlasti on lõpetajate seas olnud palju eeskujusid, kes annavad nii mõnelegi mõtlemisainet, kas astuda sama teed pidi. Tahaks edaspidi hästi õppida ja ka ise olla teistele eeskujuks.

Tanel: Eks minu vend Karel ja õde Annelys ole, sest nemad õppisid väga hästi ja olen üritanud nagu nemad õppida, aga see ei kukkunud eriti hästi välja.

Kaarel: Eeskujuks on mulle olnud minu onud ja lähim naaber.

5. Kas Sa ootad või kardad seda, mis tulemas on?

Reelika: Kindlasti mõlemat. Kardan siiski natukene rohkem. Uus kool ja uus kord. Loodan, et saan uute sõprade leidmisega hakkama ja vanu ära ei unusta.

Kalli: Ma ootan, sest tahan vaheldust ja uusi tutvavaid.

Carmen: Pigem ootan, mis saama hakkab. Uus klass, uued õpetajad, uus kool, uued sõbrad -



Vanad sõbrad Kalli ja Reelika.

väga lahe!

Kerli: Mul on praegu tavaline ootusärevus. Tahaks, et miski ei tuleks liiga kiiresti või oleks kõik juba läbi, et saaks oma elus uude etappi jõuda.

Pavel: Ei karda, ma just ootan seda, kuna siis saab olla iseseisev ja kodust eemal.

Elvar: Ma ootan seda, mis tulemas on.

Joosep: Mingil määral kindlasti kardan, just see uuesti linnaellu sisseelamine, kooli sissesaamine jne. Aga ma arvan, et pole see nii õudne midagi, vähemalt loodan.

Tanel: Oleneb, mida ma ootan, kui eksamit, siis jah, ikka veidike närv on sees.

Kaarel: Ma pigem ootan seda, mis tulemas on, sest muidu ei saagi seda kaelast ära.

6. Mida plaanid pärast põhikooli lõpetamist edasi õppida?

Reelika: Edasi lähen õppima Tallinna 21. kooli inglise keele süvaõppe klassi. Tahaks

kindlasti oma inglise keelt arendada ja seal koolis veel saksa ja hispaania keelt juurde õppida.

Kalli: Oma edasisi õpinguid jätkan arvatavasti Tartu Kutsehariduskeskuses ehitusviimistlejana.

Carmen: Kui põhikool lõpetatud, lähen gümnaasiumisse.

Kerli: Olen otsustanud peale põhikooli õppida ajalugu ja õiguse aluseid. Kui kõik hästi läheb, siis tulevikus võite mind näha kas juristi või ajalooõpetajana.

Pavel: Edasi lähen õppima ehitusviimistlust ja kui sellest midagi välja ei tule, siis võib proovida kokaks.

Elvar: Hetkel on plaan Olustvere Teenindus- ja Maamajanduskooli põllumajanduse eriala õppima minna.

Joosep: Üritan pääseda IT-ga seotud alale, kui selles läbi kukun, võiks kätt proovida kokana.

Tanel: Plaanin minna Kehtna Kutsekooli autotehnikat õppima.

Kaarel: Plaanin Olustverre minna.

SAATUS

Kas kunagi saabub maailma rahu? Kas tunneli lõpus on valgus? Neile küsimustele ei saa me arvatavasti kunagi vastust. Kuid kas ma saan kunagi öelda, et ma olen õnnelik ja sealjuures täiesti aus olla?

Olen Liisa, kes elab kolmetoalises korteris küllaltki pisikeses külakeses. Elan seal koos joodikust isa Viljo, ema Ene ja väikese õe Margaga. Mu isa on juba kolm aastat töötanud, enne seda oli ta tööline saekaatris. Peale töö kaotamist hakkas meie kõigi elu allamäge minema. Isa veetis iga nädalavahetuse kõrtsis, mis ei asunud meie kodust kuigi kaugel. Oli väga vähe päevi, mil ta ei tulnud koju raske sammu ja kolistamiseta. Loomulikult teeb alkohol oma töö ning isa näitas tihti enda võimu, mis tegelikult on puhas nõrkus.

Mu ema on mulle nagu sõbranna ja ma olen selle üle üliõnnelik, sest mul ei ole peale tema kellelegi oma muresid kurta ja rõõmu jagada. Ta on harva kodus, sest peab perele raha teenima, millest suurema osa isa küll maha joob.

Marga on kõigest kuueaastane, aga ta mõistab ja käitub kohati nagu täiskasvanu. Tal on heledad juuksed ja sinised silmad nagu minulgi. Mul on kahju, et õde peab kannatama ja sellises olukorras olema. Tema ei ole ju selles süüdi, et ta niisugusesse perre sündis, keegi ei saa endale vanemaid valida. Järelikult tuleb otsida midagi positiivset isegi sealt, kus see ilmvõimatu tundub. Nii saame oma elu natukenegi paremini elada ja suhtume üksteisesse mõistvamalt.

Meil oli veel üks pereliige, kes on meid nüüdseks taevast kaitsnud ja silma peal hoidnud juba kolm aastat. Laura tegi enesetapu, kui oli 16-aastane ehk sama vana kui mina praegu. Huvastijätukirjast saime

teada, et põhjuseks oli keeruline olukord koolis, isa vägivaldne käitumine ja poiss jättis ta maha. Seda oli ilmselgelt tema jaoks liiga palju.

Kõige rängem löök oli see emale, sest ükski lapsevanem ei taha oma last matta. Isaga oli küll teine lugu, sest ta ei valanud Lauraga hüvastijätmisel ühtki pisarat ja matuste lõppedes karjus ta üle surnuaia, et ta ei tahagi siin olla, et tema oleks parema meelega kõrtsis olnud, kus ta oleks nutvatest naistest eemal saanud olla.

Keeruline oli see olukord ka Margale, sest ta oli õnnetuse hetkel alles kolmeaastane, ta oli just hakanud oma suurt õde mõistma ja tundma. Mina püüdsin tugev olla ja Marga ees mitte nutta. Valasin enda pisarad enne uinumist patja, mis oli ühtelugu nii täis nutetud, et pidin vahetama padja poolt. Nüüd räägime Laura surmast juba vähem, aga ta on alati meie südameis ja mõtteis.

Ühel ilusal ja väga soojal suveõhtul otsustas mu isa kalale minna. Jõeni ei olnud pikk maa ja ta läks need kaks kilomeetrit jalgsi. Ma isegi ei tea, kust tal selline mõte tuli, sest ta tegeleb ju ainult joomisega.

Paps oli juba kuus tundi kodust ära olnud ning see oli ainult hea, sest me ei pidanud teda taluma. Õues läks juba pimedaks ning küla oli mattunud täielikku vaikusesse, kaugusest oli ainult koerte ulgumist kuulda. Vaikselt hakkas mu süda valutama, ma ei kujuta ette, mida tundis mu ema, kes pabistab iga piasja pärast. Rääkisime emaga paar sõna juttu, siis sättis ta end magama, sama tegi ka õde. Üritasin sama teha, aga tulutult. Ehk põhjustas unetust liigne kohv? Aga ei, mu süda valutas endiselt isa pärast.

Hommikused päikesekiired justkui paitasid mind. Jooksin kiiresti vaatama, kas isa on kodus, aga teda ei olnud. Ema oli üles ärganud ja jõi kanget kohvi. Ainult Marga

magas veel. Kasutasime emaga seda võimalust ja läksime jõe äärde. Me ei pidanud kaua käima, kui nägime tee ääres lumivalget meest. See mees oli olnud laps enda vanematele, isa minule ja mu õdedele, abikaasa mu emale. Ema ei osanud selle olukorraga toime tulla, see oli tema jaoks liiga uskumatu. Mina säilitasin külma närvi ja helistasin hädaabisse. Juba kümne minuti pärast viidi mu isa kiirabiautoga ära. Arstid ei osanud arvata, mis mu isa surma võis põhjustada. Hilisemal lahkamisel selgus, et isa oli saanud infarkti. Kuid millest, seda ei saa keegi kunagi teada.

Mul on seda piinlik öelda, aga isa surm oli hea. Meie kõigi elu läks nüüd paremaks ja me saime endale palju rohkem lubada. Ema oli õnnelikum ja rahulikum, tegelikult olime seda mina ja Marga ka, aga ema puhul oli see muutus märgatavam. Mul hakkas koolis palju paremini minema, sest sain õppimisele rohkem keskenduda. Marga sai nüüd lapsepõlvest rõõmu tunda ja ta leidis endale palju sõpru.

Ma ei tea endiselt, kas kunagi saabub maailma rahu ja kas tunneli lõpus on ikka valgus, kuid ma saan nüüd ausalt öelda, et ma olen õnnelik!

Kalli Mätlik

(Kalli töö sai kirjandusvõistlusel 3. vanuseastmes esikoha.)

ÜHEKSANDIKE LÕPULAUL

Tüdrukud: Ei tahagi minna, et paremat leida, siia jään, kus armas koolike

Poisid: Põgene!

Põgene! Jookse, jookse veel!

Tüdrukud: Mis õppind ja kogund ning kogemust saanud, südamesse jätan ma

Koos: Põgene! Põgene! Jookse, jookse veel!

Karul maja metsa sees, klaveriga klimberdab ta, Kroonmäe jookseb

kõigest väest, lävel seisma jääb.

Hops, hops, Helike, kaugushüppe aeg on käes, kui alla meetri hüppad sa, panen kahe ka.



Venku õps see jookseb mööda, juttu kuuldes naerma hakkab:

„Mis sa, Tiia, seletad, e-koolis vool on ära.”

Hops, hops Helike, kaugust hüppad ikka sa,

Riina oma jutu eest saab kahe kirja ka.

Tavo toksib toks-toks-toks,

vastu näppe toks-toks-toks.

Siis läeb lahti tö-pa uks,

Raine astub sisse sealt.

Hopsassa Tavoga pommi hakkab tegema.

Hopsassa tuleb ka Helle sinna õhkima.

Hellel kaasas on van Gogh

surnuist tõusnud kunstaproff.

Gogh neid hakkab söimama,

pommi ei te teha saa.

Hopsassa Kris-ti-ina tuli asja uurima,

Hopsassa hakkas ta meeste mõistust

puurima

Tiia Liivak, mata õps, üks pluss üks on kaks,

Näe, õppind oleme me ikka midagi,

Klaasid ette prillidel, läheb lahti nüüd

suur arvutamine ja numbri tundmine.

Anu Ruusil prillid ka, nendeta ei näe,

Ingliseelt jah oskab ta ning nalja viskab ka.

Nüüd on meil veel laulmata selle kooli peast.

Aga sama viisiga seda teha ei saa!

Ma usun kindlasti, et Renna

Reisi on kõige parem,

sest valitseb ta siin ja see on hea.

Kõik õpilased teda vapralt austavad

ja kaua oma mälus hoiavad.

Laulda tahan oma koolist

veel ja veel ja veel.

Tuulesuund on nord,

nüüd on meie kord.

Teha tormi kooli südames.